

Beste Lucas,

Ook ik werd geraakt door jouw persoonlijke gevoel van 'sadness of separation'. Het doet me denken aan een specifieke avond die ikervaarde lang geleden met een geliefde. We zaten tegenover elkaar op de grond en, ik weet niet meer hoe of waarom; we waren zo dicht bij elkaar dat in die intieme nabijheid de onoverbrugbare afstand tussen ons tastbaar, bijna zichtbaar, werd. Dit deed ons beiden buitengewoon veel pijn. Maar het was een extatische pijn; we voelden ons tegelijkertijd in die pijn volledig verbonden. Kortom; wat betekent samen zijn en wat behelst alleen zijn?

Is het verlangen om samen te vallen met de ander niet ook een ~~en~~verhuld verlangen om jezelf op te heffen?

Na die tijd ben ik een vreugdevolle 'aanhanger' (haha lekker paradoxaal) geworden van de liefde als uitwisseling.

Ik vraag me af of dit ook
zou kunnen gelden voor
het samen zijn waar jij
naar verlangt.

Niet dat het 'opgelost' moet
worden natuurlijk, ik ben
vooral benieuwd hoe jij
daarover denkt.

Ken je het filmpje van
Peter de Graef 'just talking'?
Hij talkt heel veel, onder
andere over de zin / het
begrip van 'ik zie u graag'.
Misschien dat het lijkt alsof
ik alleen maar aan de
romantische liefde denk door
jouw brief maar ik vraag
me af of hier geen sleutels
liggen voor een collectievere
ervaring of een samen zijn
met meer.

Ik moest bijvoorbeeld als
eerste toen ik je brief las
denken aan Tantra, als
een manier van 'synchroon'
bewegen en samen komen.
Wat voor een samenkomen
zit er in het bewegen op
eenzelfde manier en wat
voor samenkomen in het
bewegen dat in elkaar overvloeit?

Vanalles
ze
wissele
mit
↓

(ook refererend naar de mooie
golf van Celine).
Hoe kan ons bestaan gevuld
zijn van zowel samen zijn
als 'op ons zelf', als krachtig
wezen dat ontmoet.

Nauja, de vraag is misschien
niet 'hoe', want het is
al zo, maar dat is wel
iets dat we snel kunnen
vergeten of minder bewust
van zijn: "we are in this
together but we are not
the same", het motto van
Rosi, die ere die bij Renée
op de sofa zat. Dit is een
gedachte die in deze tijd
volledig tastbaar wordt.

2 referenties van Meg Stuart
om aan je repertoire toe te
voegen en voor iedereen
in deze tijd, via virtuele
wegen.

Catching a virus

One person is in a state. Someone joins them and slowly begins to absorb the state of the first person. They share the state. Once the first person feels that the second person has caught the state completely, they very slowly let the state fade out of themselves. The first person leaves. The second person is left in the state and slowly transforms it into something else. Once the new state is clear, the next person joins. The process is repeated.

This exercise stems from a scene in *Alibi*, in which Andreas Müller absorbs Davis Freeman's pain at the end of his 'I'm guilty' speech. The exercise focuses on reading, as you have to precisely absorb another's quality. Be very specific; you need to see the state, but also the movement and its technical underpinnings in order to properly execute it. It is similar to studying movement material captured on video from an improvisation, which is a basic choreographic tool in my work. In that case, you have to read your own material, presence and attitude, and copy as exactly as possible the movement and the sound. Both tasks require the dancer's complete engagement and acceptance of the material.

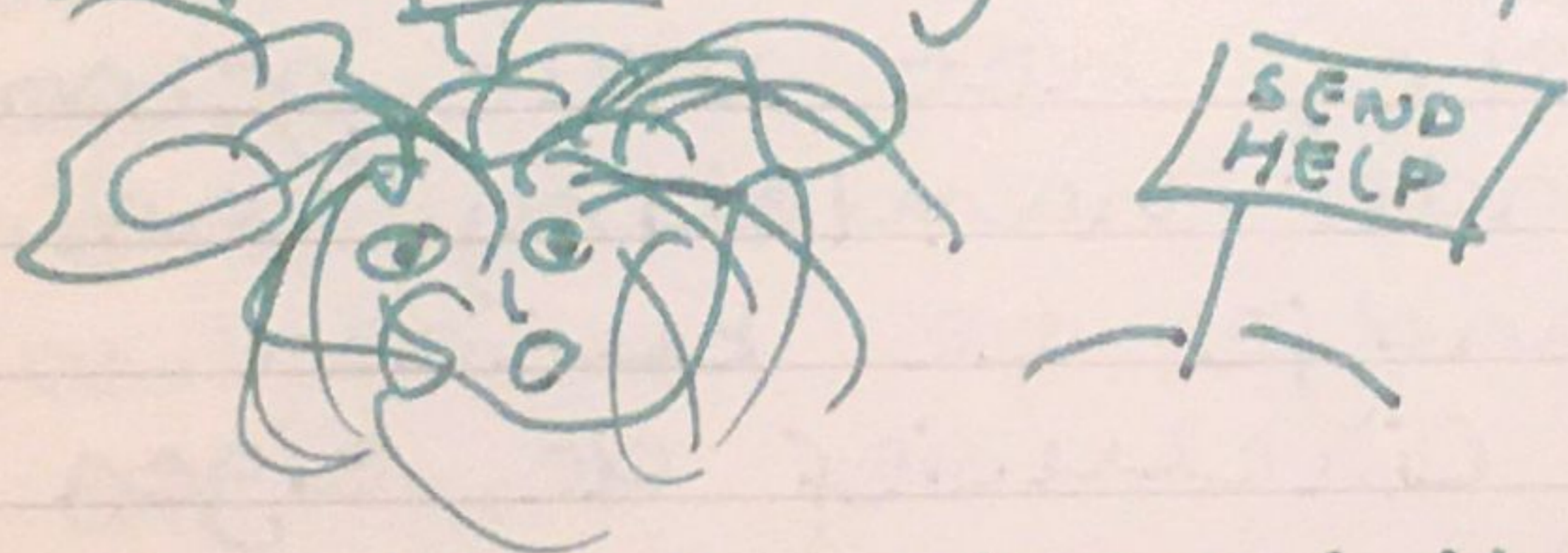
Remote partners in contact

Hug your partner for an extended period of time. Imagine you are saying goodbye to each other. Don't speak. Begin to explore proximity to each other, allow distance between you, then come close to each other again, but don't touch. As you stand very close to each other, imagine that you are very far apart. Stand on opposite sides of the room. Try going behind objects in the room so that you can't see each other. Move around the space not looking at each other. One person stays in the studio while the other goes into the dressing room or outside, all the while both stick to the agreement that you are in a duet. Spend a long time away from each other in separate parts of the city, town or place you are in. You can go and have a coffee or run an errand but the experience is completely informed by your partner who is not there. Remain in metaphysical contact even as the physical distance between you grows. Write down your experiences and share them with your partner when you meet again.

trauwers wel heel

Ik ben ^vblij dat er zo veel
synchrouciteit plaats vindt
buiten ^{het} menselijke culturele
of politieke handelen.

De flamingo's, de haringen.
Het caleidoscopische filmpje
deed me denken aan een
petrischaaltje en toen dacht
ik aan al die microben, en
~~en~~ al die synchroure
DNA moleculen en toen
ontplofte mijn hoofd...

van al de synchrouciteit op
de wereld.

Tot slot wil ik graag mijn
nieuwe hyper inspiratie met
je delen; de kwantumfysicus
Dawid Bohm. Hij heeft veel
gedacht en geschreven over
orde en chaos, de relatie
tussen het collectieve denken
en het individuele spreken,
over communicatie, ~~en~~ over
de 'heelheid' van de wereld
en over hoe de mens een
fragmentaire beradering heeft door
de dynamische werkelijkheid op te
delen in ~~afzonderlijke~~ gedachten.

"

We kijken anders naar de dingen als we zeggen dat alle dingen 'zich ontvouwen' in alle dingen.

Uiteindelijk is de grond van alles het 'in elkaar gevouwen'.

Ik denk dat één van de fundamentele denkfouten is dat we menen dat gedachten verdwijnen als we die hebben beëindigd.

Maar dat is niet zo -

ze worden 'teruggevouwen' in ons bewustzijn.

We beseffen niet dat die gedachten er zijn, maar ze zijn er nog altijd. Ze kunnen zich opnieuw ontvouwen, of in een andere vorm tevoorschijn komen. Er is dus een constant proces van ontvouwing vanuit de achtergrond van ons bewustzijn naar de voorgrond - en terug.

Er zijn gevoelens die zich als gedachten ontvouwen, waarna deze gedachten weer terugwijken en andere gevoelens doen ontstaan, bewegingen van het lichaam veroorzaken, enzovoorts.

Het is een doorgaand proces.
Misschien zou je zelfs kunnen
zeggen dat dit proces nooit
begonnen is en ook nooit
zal eindigen, omdat het
terugvloeit in de natuur,
helemaal terug, zover
als mogelijk is.

De menselijke soort heeft
zich, net als andere soorten,
'ontvouwd' uit zijn
omgeving. "

Ik wil graag deze brief
en daarmee onze brieven-
reeks ~~af~~ afsluiten met
deze woorden van
Bohm.

Het was heel fijn om
met jullie te delen
en door jullie handschriften
heen binnen te mogen kijken
in jullie harten en hoofden.

Veel Liefs,

Salomé